

Ridder in het bieden van hoop

Beste Beste Familie Wayers,

Hieronder een recent interview van Bea Andersen met Jasper Harthoorn.

Ridder in het bieden van hoop

Bea Andersen zet zich in in voor betere scholing en gezondheidszorg in Kenia. 'Als je daar woont, kun je niet wegkijken van het dagelijkse leven.'

DOOR JASPER HARTHOORN

Een wereldverbeteraar vindt Bea Andersen zichzelf niet. Veel mensen zullen dat betwisten en daar hebben ze alle reden toe. Vanuit haar boerderij (de far m) bij Mount Elgon in Kenia stelt ze samen met haar

man Bob al meer dan twintig jaar haar leven in het teken van het meest basale ontwikkelingswerk: scholing en gezondheidszorg. Het echtpaar onderneemt daarbij geen half werk. Zo bouwden ze verschillende scholen en een ziekenhuis in de West-Keniaanse regio Chepchoina die grenst aan Oeganda. Tijdens een bliksembezoek aan Nederland kwam de erkenning voor haar ontwikkelingswerk. Op voorspraak van Ad Waijers van de Tilburgse stichting Elimu Mount Elgon, die haar onderwijsprojecten ondersteunt, werd ze geridderd door de Tilburgse wethouder Marcelle Hendrickx.

Fijn om, al is het dan voor even, weer in Nederland te zijn?

"Het is een manier van thuiskomen. Je herkent alles, bijvoorbeeld hoe mensen met elkaar omgaan. Herkenning van de cultuur, zo zou je het kunnen noemen. Toch is Kenia inmiddels mijn echte thuis. Daar zijn onze kinderen geboren."

Altijd al gedroomd van een leven in Afrika?

"In eerste instantie wilde ik gynaecoloog worden, maar dat vergt een heel lange studie. Ik wilde door naar het buitenland, kijken wat ik zou kunnen doen voor de mensen daar."

Na ontwikkelingswerk in onder meer Gambia, Soedan en Bangladesh kwam destijds Bea Schipper in Kenia Bob Andersen tegen, met wie ze trouwde. Ze trok bij hem in op een grote farm, waar ze voornamelijk rozen in kassen kweken. Verder telen ze maïs, bonen, fruit: allerlei dingen om de lokale bevolking te ondersteunen. "We willen wonen en werken in Kenia, maar succesvol zijn door verantwoord te ondernemen."

Waar komt die drang om mensen in Kenia te helpen vandaan?

"Als je geconfronteerd wordt met het dagelijks leven daar kun je niet anders. Je ontkomt er niet aan, armoede is overal. Dat kun je niet negeren. We zijn de enigen in het gebied die de kennis en financiële middelen hebben om projecten op te zetten. We richten ons op de meest basale dingen, zoals onderwijs en scholing. Uit eerder onderzoek is gebleken dat scholing van kinderen voor Kenianen vaak als nóg belangrijker wordt gezien dan gezondheidszorg. De hoop van de Kenianen ligt in de toekomst en dus scholing van hun kinderen."

Jullie zijn drie scholen begonnen, die al snel populair werden. Van een kleuterschool tot een middelbare school.

"Meer dan de helft van onze werknemers op de farm is vrouw. Voor hen is het het belangrijkste om hun kinderen op school te houden. Dat geeft wel aan hoe belangrijk mensen goed onderwijs voor hun kind

vinden."

De scholen zijn inmiddels overgedragen aan de overheid.

Lastig om de touwtjes uit handen te geven?

"Dat kun je wel zeggen. Het gaat van volledige controle naar een situatie waarbij de Afrikaanse manier geldt."

Afrikaanse manier?

"Ik zal een voorbeeld geven. Wij hebben 60 leerlingen in een klas, met twee leerkrachten. Dat vinden we al veel. In Afrika geldt de regel: we sturen zoveel mogelijk mensen naar school. Dan heb je dus 200 kinderen in de klas."

Is dat niet enorm frustrerend?

"Nou, door onze scholen te sponsoren, houden we wel degelijk wat zeggenschap. En kunnen we compromissen sluiten, zoals klassen van 80 leerlingen. Maar over het algemeen spelen problemen zich af buiten onze invloed. Zo was onderwijs lang een ondergeschoven kindje in Kenia. Pas de laatste tien jaar zie je dat het belangrijker wordt gevonden en met resultaat. Twintig jaar geleden ging de helft van de kinderen naar school. Nu is dat negentig procent. Echte veranderingen zullen van binnenuit moeten komen. Kenia heeft in Afrika een redelijk goede naam, maar vergis je niet. Het is nog geen zeer stabiele samenleving en corruptie is nog steeds een probleem. Hier leven, is soms ook je verwachtingen bijstellen."

Jouw werk in Afrika staat in schril contrast met het leven in Nederland, waar mensen hele andere zorgen hebben. Zijn wij hier te egoïstisch?

"Als je niet dagelijks in contact staat met de problemen als scholing en voeding, is het logisch dat je er niet zo mee bezig bent. Vroeger was ik kritischer op onze samenleving, nu niet meer."

Waarom is dat veranderd?

"Er wordt continu een beroep gedaan op mensen. Help hier, doe dit, doe dat. Dat werkt op een gegeven moment averechts. "

Ziet u als relatieve buitenstaander Nederland veranderen?

"Ik heb het gevoel dat de maatschappij harder wordt, kritischer naar buitenlanders ook. Toch voel ik dat er een omslag aan komt. Dat mensen bewuster worden. Als de materiële kant is verzadigd, wordt de behoefte aan spiritualiteit groter. Dat zie je bijvoorbeeld door het soort winkels dat wordt geopend, de verhalen in tijdschriften en de groei aan

vrijwilligers."

In de discussie rond de opvang van vluchtelingen is daar anders weinig van te merken. Veel mensen zien de toestroom als een bedreiging.

"Ik denk dat het straks weer in balans komt. Veel vluchtelingen zullen teruggaan. Vergeet niet dat mensen hun eigen cultuur verlaten, iets dat niet makkelijk is. Afrikanen vinden het hier eenzaam en koud. En dat bedoel ik niet alleen letterlijk. Ik verliet mijn land voor het avontuur en om mensen te helpen, voor vluchtelingen is het juist een offer."

Bea Andersen-Schipper (55) is geboren in Zevenaar en opgegroeid in Zutphen.

Ze studeerde geneeskunde aan de VU in Amsterdam en ging in 1989 werken voor Artsen Zonder Grenzen. Sindsdien woont en werkt ze in Afrika. In Kenia ontmoette ze Bob Andersen, met wie ze is getrouwd. Ze hebben samen twee kinderen: Thomas (20) en Tessa (18). Andersen heeft veel projecten gerealiseerd op het gebied van onderwijs, zorg en welzijn in de regio Chepchoina. Haar onderwijsactiviteiten worden ondersteund door de Tilburgse stichting Elimu Mount Elgon.

Wilt u meer weten over haar werk in Kenia, ga dan naar www.elimumontelgon.nl

Heeft u vragen mailen kan naar info@elimumontelgon.nl

Tante Pollewoop is een van de initiatievers van Stichting Elimu en is uitgeroepen tot **VRIJWILLIGERSORGANISATIE VAN TILBURG 2015**

WILDE GANZEN
KLEIN PROJECT GROOT VERSCHIL

[Afmelden nieuwsbrief.](#)